

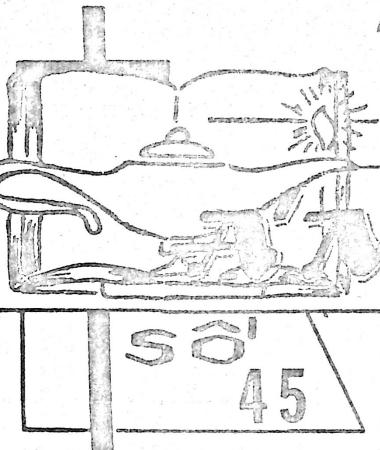
MERIDIAN SOUTHERN BAPTIST CHURCH

HỘI-THÀNH TIN-LÀNH BẮP-TÍT VIỆT-NAM

660 S. Third St, El Cajon, CA 92021

Mục-sư Phan thanh-Biñh, Pastor

Phone. (714) 447.7404

"Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi,

ANH-SÁNG cho đường lối tôi!"

Thi-thiên 119:105

June 12, 1977. Vol II. No 12

SỐ 45 * Chúa Nhật, ngày 12 tháng 6 năm 1977

Thiên - Đặng

(Tiếp theo)

Dòng Ánh-sáng số 44, tôi đã trình bày cung quý vị về Thiên-đặng. Một Thiên - Đặng thực hưu cho không phải mộng tưởng; Một Thiên-đặng không bị đóng khung trong quan-niệm thế tục của con người,- là nơi đáp ứng đầy trọn nhất mọi dục-vọng của con người tôi ơi; Cung không phải là một trạng thái "vô thường chính chán" trong triết lý Phật giáo.

"Niết bàn chẳng phải Vô-Hữu.

Lâm sao người đàm có ý tưởng ấy?

Chúng tôi gọi Niết bàn là ngưỡng định.

Hết thảy tư-tưởng Vô và Hữu, Sắc và Không."

Nagarjuna

Mà là một chỗ" (Giảng 14:2); Một thành-thánh (Khải-huyền 21:10); Một quê-huồng tốt hơn (Hê-bô-rô 12:28); Một nước hiền-huống, khả-niêm vĩnh-cửu (Hê-bô-rô 12:28).

Qua Kinh-thánh, Đức Chúa Trời đã hé mở cho chúng ta hiểu biết một chút về Thiên-đặng. Dẫu chỉ một chút và một chút thôi cũng đủ khởi động trong chúng ta những ước-muốn sâu xa mãnh liệt nhất về nỗi phước-hạnh đó.

Một trong những lý do mà Đức Chúa Trời không thể tiết-lộ nhiều về Thiên-đặng cho chúng ta biết, có lẽ là vì với thế-xác-vật lý này, với trí-oc-bi-giidi hạn-viết không gian và thời gian; với tri-thức-hầu như không có về thế-giới siêu-nhiên, chúng ta không thể nào hiểu được sự-kỳ-diệu về Thiên-đặng.

Khi Sứ-đồ Giảng bì đây ra đảo Bát-mô, Đức Chúa Trời đã mặc-khai cho ông thấy-nhưng việc sẽ xảy đến trong thời-kỷ cuối-cùng của muôn-vật. Một trong những sự-hiển-thấy là Thiên-đặng, mà Sứ-đồ Giảng đã mô-tả như vầy:

"Rồi tôi được Thánh linh cảm-động, thiên-sứ đó đưa tôi đến trên một hòn-núi lớn và cao, và chỉ cho tôi thấy thành-thánh, là Giê-ru-sa-lem, từ trên trời, ở nỗi Đức-Chúa-Trời xuống, rực-rỡ vinh-hiển của Đức-Chúa-Trời. Sự-chói-sáng của thành ấy giống như một-viên

bùi-thach, như bích-ngọc sáng-suốt. Thành có một bức-tường cao-lớn, với mươi hai-cửa, trên-những cửa có mươi hai-vi-thiên-sứ, cùng những-danh-dề; là danh-mười-hai-chi-phái-của con-cháu-Y-sô-ra-ên: phiá-đông có ba-cửa; phiá-bắc có ba-cửa; phiá-nam có ba-cửa; phiá-tây có ba-cửa. Còn-tường-của-thành có mươi hai-cái-nền, tai-trên có sáu-mươi hai-danh, là danh-mười-hai-sứ-đồ-của-Chiên-con.

Đặng nói-cùng ta-tay cầm-một-cái-thước, tức là cây-sây-bằng-vàng để-đo-thành, cáccủa-vâ-thuong-của-thành. Thành-là-kiểu-vuông, và-bé-dài-cũng-bé-ngang-bằng-nhau. Thiên-sứ-đo-thành-bằng-cây-sây: thành-được-một-vạn-hai-ngân-éch-ta-đơ; bê-dài, bê-ngang và bê-cao-cũng-bằng-nhau. Người-lai-đo-tuong-thành: đưọc-một-trăm-bốn-mươi-bốn-cu-de, là-thước-đo-của-loài-người, và-cũng-là-thước-đo-của-thiên-sứ. Tương-thi-xây-bằng-bích-ngọc, thành-thi-xây-bằng-vàng-rỗng, tớ-nhữ-thủy-tinh-trong-vật. Nhưng-nên-tương-thành-thi-trang-súc-đủ-thứ-ngọc. Nên-thứ-nhứt, bằng-bích-ngọc; nên-thứ-nhị, bằng-đá-lam-bùu;nên-thứ-ba, bằng-lục-mã-não;nên-thứ-tứ, bằng-dá-luc-cám;nên-thứ-năm, bằng-hồng-mã-não;nên-thứ-sáu, bằng-đá-hoàng-ngọc;nên-thứ-bảy, bằng-ngọc-hoàng-bích;nên-thứ-tám, bằng-ngocthủy-thường;nên-thứ-chín, bằng-ngocthủy-hồng-bích;nên-thứ-mười, bằng-ngocthủy-phí-tuy;t;nên-thứ-mười-một, bằng-đá-hồng-bùu;nên-thứ-mười-hai, bằng-đá-tú-bùu. Mươi-hai-cửa-thi-làm-bằng-mươi-hai-hột-châu; mỗi-cửa-bằng-một-hột-châu-nguyên-khỏi-làm-thành. Đường-trong-thanh-bằng-vàng-rỗng, giống-như-thủy-tinh-trong-suốt.

Ở đó, tôi-không-thấy-den-thở-não; vì-Chúa-là-Đức-Chúa-Trời-toan-nắng-và-Chiên-con-đều-là-den-thở-của-thành. Thành-cũng-không-cần-mắt-trời, mắt-trăng-để-soi-sáng; vì-vinh-hiển-của-Đức-Chúa-Trời-chói-loi-cho,và-Chiên-Con-là-ngọn-den-của-thành."

Chúng ta có-thể-se-thấy Thiên-đặng-hoặc-không-thấy Thiên-đặng-giống-như-Sứ-đồ-Giảng-dâ-mô-tả, vì-có-lẽ-dây-chỉ-là-cách-diễn-ta-cái-tuyệt-đối-của-Thiên-đặng-với-những-chất-liêu-quý-nhất, đẹp-nhất-của-trần-gian. Hoặc-có-khi-sự-mắc-khai-về-Thiên-đặng-trong-Kinh-thanh-cũng-chỉ-có-tính-cách-"hình-bóng"-để-những-khiển-thức-đó-không-vượt-ra-ngoại-kinh

nghiêm, nhưng là những gì khả niêm đối với con người.

Trong thơ IICô-rinh-tô 12:4, Thánh Phao-lô cho biết ông đã "được đặt lên đến chốn Ba-ra-đì, ở đó nghe những lời không thể nói, mà không có phép cho người nào nói ra" Có lẽ đây là cách tốt nhất để mô tả Thiên-đàng là không mô-tả gì cả. Nhưng ta có thể so sánh như thế này: Một lần nào đó chúng ta sống sót trước vẻ hùng vĩ của núi non, bao la của biển cả, cảnh huyền bí của bầu trời đầy tinh-tú, thì mong của đêm trăng thanh gió mát, say sưa trong màu sắc của hoa cỏ, ngaynghét trong hương thơm. Tất cả những điều đó chỉ là "công việc của ngón tay Chúa" (Thi-thiên 8:3) Còn Thiên-đàng là cả một công trình sấm sảng phước hạnh viên mãn cho Cơ-đốc nhân thì làm sao có đủ trí để lối mà diễn tả, và có muôn diến-tả, thi chỉ diễn tả được như Phao-lô là như trôi.

Điều chắc chắn là khi chúng ta bước vào Thiên-đàng. "Ngài sẽ ở với chúng ta, chúng ta sẽ làm dân Ngài. Chính Đức Chúa Trời sẽ ở với chúng ta." (Khải-huyền 21:3) Nếu chúng ta cõn quan niêm "Một tуп lêu tranh, hai trái tim vàng" dù yếu tố tạo - dựng hạnh phước. Thi chỉ sự hiện diện của Chúa với chúng ta cũng đã là Thiên-đàng rồi. Chungta sẽ biết Chúa như Chúa đã biết chúng ta vậy. (ICO-rinh-to 13:12). Tại đó chúngta sẽ gặp các thánh đồ và những người dân yêu cung trong một niềm tin. "Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi mắt chúng ta" (Khải-huyền 21:4). Chắc Ngài sẽ xóa khỏi tâm trí chúng ta những ký niêm đau buôn về cái thế giới tangthường này. Trên Thiên-đàng không còn thời gian nữa, vì thế nó sẽ lối kéo sụp đổ hoàn toàn về y-niệm viễn cùu. Chúng ta sẽ còn cảm thấy đời sống dài hằng ngàn, vì tất cả chỉ là một "hiện tại" vô cùng linh động.

Chữ phản nghĩa của Thiên-đàng là Địa-
ngục hay hoà-ngục. Phước hạnh Thiên-đàng
không thể "tả" cho hết thì đau khổ ở Địa-
ngục cũng không thể "kể" cho xiết.

Thưa Quý vị, điều quan trọng mà chúng ta phải lo ngày nay là làm thế nào chúng ta có đủ điều kiện để vào thiên-đàng. Xin mời quý vị đọc xem Ánh Sáng số 46.

Công việc của Hội thánh Đức Chúa Trời ở dưới thế gian này không phải chỉ mongdem con người đến chỗ thánh thiện hứa cải tạo xã hội tốt đẹp, mà là đem con người đến với Cuú Chúa Jésus để được tha tội hứa có phần trong Thiên-đàng vĩnh phước.

Hỏi các Cơ-đốc nhân, vì Thiên-đàng vĩnh phước đang dành cho mọi người, chúng ta há chẳng nóng nảy đi ra chia sẻ tin tức đó cho mọi người sao?

Chúng tôi đã gửi Kinh thánh đến (tiếp theo)

33. Nguyễn Hùng - Boise, Idaho
34. Nguyễn thị Quynh Lê - San Jose, CA

Âm Nhạc Hát

Âm Nhạc Quê

Thiên quốc đi! Dù con ở trân gian khờ lụy
Nhưng lòng ta hoài vọng tự lâu rồi.
Khi biển hát triền miên, gió reo chẳng nghỉ,
Thi hồn ta hóa diệu nhở không nguôi.

Con đường lên quê trời ta đang đi,
Thương nỗi bao người cõn vướng vòng trán tut.
Ai có nghe tiếng loa trời luôn tinh thức
Christ sắp hồi lai mà kịp chuẩn bị quay về.

Đời riêng bao la, nhưng đường trời nhỏ hẹp,
Chúa đã gọi anh, sao còn luyến tiếc chí?
Chẳng có tình yêu đâu giũa bao tàn, cùm kẹp,
Giùa tham-lam, dối-trá, phản-bội, vô-nghi.

Ôi Thiên-đất! Đến bao giờ ta được gặp
Biết ngày nào đi tron bước đường trời
Để linh hồn như trẻ được nằm nôi
Bầu sữa ngọt no lòng, yên giấc ngủ.

Con muốn gặp Cha yêu và bao nhiêu tớ-phụ
Tử A-pa-ham đến kể mến người thân.
Con đang đi, nhưng nóng lòng mau tới chỗ,
Thời-không-gian xin Chúa hãy thâu gân,

Cho con được thấy quê trời mộng ước
Giê-ru-sa-lem thành mới đẹp huy-hoang
Của niêm vui bất diệt, ánh vinh quang
Ngôi trên mây thánh đã đầy hạnh-phước,

Cho con được nghe nhạc trời nương sóng nước
Điều tâm hồn vào cõi thường-thanh-không
Hết than-van lê sầu-cay suốt-muôt,
Chỉ nụ cười nở mãi đến vô-chung.

Ôi con nhớ như nhớ tử van kiếp
Tình Chúa yêu hơn cha mẹ yêu nhiều
Trong tuyết vong, tình Cha gi sánh kịp
Đổi giả hình chàng thực bụng thương yêu.

Đất tự sơ khai đã lệ trào máu đỗ
Thiên-đất! Ta nhớ lầm, nhớ vô-vận
Muôn sầu lánh quê đổi đau lứa đỗ
Về quê trời để chỉ thấy mưa xuân.

Linh-Cường

